

Jesus Kristus den samme
i går, i dag og for evig

ved

Rev. William Branham

FORORD

Denne boken har blitt skrevet slik at alle som leser den kan få vite at Jesus Kristus fremdeles Frelser og Helbreder mennesker.

Det er min overbevisning at Han snart vil komme til syne igjen.

Denne boken forteller om hvordan Han valgte en fattig gutt og kalte ham til sin tjeneste, hvordan gutten løp fra Ham en stund og deretter vendte seg helhjertet til Ham.

BØNN

Åh, Far i Himmelen, vær så snill å velsigne alle som leser denne boken.

La dem få vite at Du kommer til å kalle en mektig Menighet snart, slik som vi aldri har sett.

Vi tror Deg fremdeles.

Skap en lengsel i hvert hjerte og Åh, Du Rettferdige, hjelp din ydmyke tjener til å bære Ditt budskap videre.

Jeg vet at Du skjulte meg i sivet, slik Du gjorde med Moses for en hensikt.

Så Far, hjelp meg å herliggjøre ditt navn, for jeg ber om det i Jesu navn.

Amen.

Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig

Jeg ble født i Cumberland fylke, Kentucky, i en liten tømmerhytte. Min far og mor giftet seg unge og jeg var det første barnet. Jeg har blitt fortalt av mor at en gang da jeg var bare omkring seks måneder gammel, og far var borte hjemmefra, var vi innesnødd i fjellene i flere dager. Vi var tomme for mat og mor ble svakere hele tiden. Til slutt trodde hun at enden hadde kommet. Hun sa at hun samlet alle klærne våre og sengeklærne og tok meg in armene sine og hun bredte dem helt omkring oss slik at vi kunne holde oss så varme som mulig.

Kjære leser, jeg tror det ville ha vært enden hvis ikke vår kjærlige Frelser hadde kommet på scenen på det tidspunktet. Men Han er alltid nær og viser seg i det riktige øyeblikket. Han talte til en kjær, gammel godhjertet nabo og ba ham om å komme og se hvorfor det ikke hadde kommet noe røyk ut av pipen vår i løpet av de siste få dagene. Da han kom fram og brøt seg inn i hytten fant han mor og meg nesten ihjelsultet. Han fikk tak i noe ved og laget en ild. Så dro han tilbake til hytten sin for å skaffe oss noe mat. Snart var vi på vei til styrke og helse igjen. Pris Hans navn for det.

Snart etter det forlot vi staten Kentucky og flyttet til Indiana. Far dro for å jobbe for en bonde nær Utica, Indiana. Vi bodde der i omtrent ett år og flyttet deretter lengre ned Ohio-dalen. Flere år gikk og jeg hadde vokst til å bli en velvokst gutt da Gud talte til meg.

Jeg var på vei en kveld for å bære vann til huset fra låven, som var omtrent et kvartal fra huset. Omtrent halvveis mellom huset og låven stod et gammelt poppeltre. Jeg hadde akkurat

kommet hjem fra skolen den kvelden og de andre naboguttene skulle dra ut til den gamle dammen for å fiske. Jeg gråt om å få dra men far sa at jeg måtte bære vann. Jeg hadde stanset under treet for å hvile da jeg helt plutselig hørte vinden blåse i bladene. Jeg visste at det ikke blåste noe annet sted. Det syntes å være en veldig stille ettermiddag. Jeg trakk meg tilbake fra treet og la merke til et sted omtrent på størrelse med en tønne hvor det syntes å blåse gjennom bladene på treet. Så kom det en røst som sa: “Aldri drikk, røyk eller tilskitne ditt legeme på noen måte, for Jeg har et arbeid for deg å gjøre når du blir eldre.”

Det skremte meg veldig, slik at jeg løp hjem, men jeg fortalte aldri noen om det. Jeg kunne aldri drikke eller røyke. Jeg tror Gud kommer til å gjøre et stort verk i de siste dager.

Da jeg ble gammel nok til å gå ut med ungt selskap, ville de erte meg og si at jeg var en pyse fordi jeg ikke røykte eller drakk. De ville si at til og med jentene røykte og at de hadde mer mot enn jeg hadde. Jeg skammet meg da for å fortelle hva som hadde hendt i livet mitt. Men, kjære venner, jeg får sannelig glede av å fortelle verden om det i dag. Halleluja!

Omtrent i fjortenårsalderen ble jeg alvorlig skadet mens jeg var på jakt. Jeg tilbrakte syv måneder på sykehuset. Gud arbeidet med meg men jeg ville ikke gi akt. Kallet ble mer og mer virkelig for meg. Men siden jeg ikke hadde blitt oppdratt i et kristent hjem prøvde jeg å motstå det. Mange ganger hørte jeg den stille, lille røsten kalle meg, men jeg ville vise den bort. Jeg ble slik at jeg knapt tålte å høre kirke bli nevnt.

En dag bestemte jeg meg for at jeg hadde funnet en måte å bli kvitt dette kallet. Jeg skulle dra vestover for å jobbe på en ranch. Venn, Gud er like stor der ute som han er på noe annet sted. Må du dra nytte av min erfaring. Når Han kaller på deg, svar Ham.

En september morgen i året 1927, fortalte jeg mor at jeg skulle dra på en campingtur til Tunnel Mill, som er omtrent

fjorten miles fra Jeffersonville hvor vi bodde på den tiden. Jeg hadde allerede planlagt en tur til Arizona med noen venner. Da mor hørte fra meg igjen, var jeg ikke i Tunnel Mill men i Phoenix, Arizona, løpende fra Kjærlighetens Gud. Ranch-livet var veldig godt for en tid, men det ble snart vanlig, som hvilken som helst annen nytelse i verden. Men må jeg få si her, Pris Gud, at opplevelsen med Jesus blir herligere og herligere hele tiden og blir aldri gammel. Jesus gir fullkommen fred og trøst, alltid.

Mange ganger har jeg hørt vinden blåse gjennom de høye furuene. Det virket som om jeg kunne høre Hans røst kalle langt ute i skogen, og si: “Adam, hvor er du?” Stjernene syntes å være så nærme at du kunne plukke dem med hendene dine. Gud syntes å være så nær.

En ting som synes å bety så mye for meg fremdeles når det gjelder det landet er veiene i ørkenen. Hvis du noen gang kommer utenfor veien, er det så lett å gå seg vill. Så mange ganger ser turister små ørkenblomster og går av hovedveien for å plukke dem. De vandrer av gårde ut i ørkenen og går seg vill og dør noen ganger av tørst. Slik er det på den kristne vei – Gud har en hovedvei. Han taler om den i Jesaja det 35. kapittel. Den kalles “Hellighetens Hovedvei.” Mange ganger trekker små nytelser i verden deg bort fra hovedveien. Da har du mistet din opplevelse med Gud. I ørkenen når du har gått deg vill, viser noen ganger en luftspeiling seg. For folk som holder på å dø av tørst, vil luftspeilingen være en elv eller et vann. Mange ganger løper folk etter dem og faller i dem bare for å finne ut at de kun bader i het sand. Noen ganger viser Djevelen deg noe som han sier er hyggelig. Det er bare en luftspeiling, det er noe som ikke er virkelig. Hvis du lytter vil du oppdage at du bare hoper opp sorger på ditt hode. Ikke gi akt på ham kjære leser. Tro Jesus som gir levende vann for dem som hungrer og tørster.

En dag fikk jeg et brev hjemmefra som fortalte meg at en av mine brødre var veldig syk.

Det var Edward, den neste etter meg. Selvsagt tenkte jeg ikke alvor, så jeg trodde han ville bli bra. Men en kveld noen få dager senere, da jeg kom fra byen, mens jeg gikk gjennom messa på ranchen, så jeg et papir på bordet. Jeg tok det opp. Det stod: "Bill, kom ut til nordre beitemark. Veldig viktig." Etter at jeg hadde lest beskjedene gikk en venn og jeg ut til beitemarken. Den første personen jeg møtte var en gammel Lone Star ranger som jobbet på ranchen. Hans navn var Durfy, men vi kalte ham "Pop." Han hadde et trist uttrykk i ansiktet da han sa, "Billie-gutt, jeg har dårlige nyheter til deg." På det tidspunktet kom formannen gående bort. De fortalte meg at et telegram akkurat hadde kommet som fortalte om min brors død.

Kjære venn, i et øyeblikk kunne jeg ikke bevege meg. Det var den første døden i vår familie. Men jeg ønsker å si at den første tingen jeg tenkte på var om han var forberedt på å dø. Som jeg snudde meg og så utover den gule prærien, rant tårer nedover kinnene mine. Hvorledes jeg mintes hvordan vi hadde kjempet sammen da vi var små guttunger og hvor hardt det hadde vært for oss.

Vi gikk på skolen med knapt nok å spise. Tærne var ute av skoene våre og vi måtte ha på oss gamle frakker kneppet igjen i halsen fordi vi ikke hadde skjorter på. Hvordan jeg også mintes en dag da mor hadde noe popkorn i et lite spann til lunsjen vår. Vi spiste ikke med resten av barna. Vi hadde ikke råd til slik mat de hadde. Vi ville alltid lure oss over åsen og spise. Jeg husker at den dagen vi hadde popkorn syntes vi det var en virkelig fryd. Så for å være sikker på at jeg fikk min del av det gikk jeg ut før middag og tok en god håndfull før bror fikk sin del.

Der jeg stod og så på den sol-tørkede prærien tenkte jeg på alle disse tingene og undret på om Gud hadde tatt ham til et bedre sted. Da kalte Gud på meg igjen, men som vanlig prøvde jeg å kjempe det bort.

Jeg gjorde meg klar til å komme hjem til begravelsen. Da pastor McKinny fra Port Fulton Kirke, en mann som er

akkurat som en far for meg, forkynte i begravelsen hans, nevnte han at "Det kan være noen her som ikke kjenner Gud, hvis så, forvent ham nå."

Åh, hvor jeg klamret meg til setet mitt, Gud arbeidet igjen. Kjære leser, når han kaller, svar ham.

Jeg vil aldri glemme hvordan stakkars, gamle far og mor gråt etter begravelsen. Jeg ønsket å dra tilbake vestover, men mor tryglet meg så hardt om å bli at jeg til slutt gikk med på å bli hvis jeg kunne finne arbeid. Jeg fikk snart en jobb hos Public Service Company i Indiana, hvor jeg nå jobber.

Omtrent to år senere mens jeg testet måleapparater i måleapparatverkstedet ved Gas Works i New Albany, ble jeg overrumplet av gass og led av det i ukevis. Jeg gikk til alle leger jeg kjente. Jeg fikk ingen lindring. Jeg led av sur mage, forårsaket av gassens virkninger. Det ble hele tiden værre. Jeg ble tatt til en spesialist i Louisville, Ky. Til slutt sa de at det var blindtarmen min og sa at jeg måtte ta en operasjon. Jeg kunne ikke tro det, for jeg hadde aldri hatt en smerte i siden min. Legene sa at de ikke kunne gjøre mer for meg før jeg tok en operasjon. Til slutt gikk jeg med på å få det gjort, men insisterte på at de brukte lokalbedøvelse så jeg kunne følge med på operasjonen.

Åh, jeg ønsket at noen stod ved meg som kjente Gud. Jeg trodde på bønn men kunne ikke be. Så forkynneren fra First Baptist Church gikk med meg til operasjonsrommet.

Da de tok meg fra bordet til sengen min følte jeg at jeg ble svakere og svakere hele tiden. Hjertet mitt slo knapt. Jeg følte Døden over meg. Pusten min ble kortere hele tiden. Jeg visste at jeg hadde kommet til min veis ende. Åh, venn, vent til du kommer dit en gang, da vil du tenke på mange ting som du har gjort. Jeg visste at jeg aldri hadde røyket, drukket eller hadde noen urene vaner, men jeg visste at jeg ikke var klar til å møte min Gud.

Min venn, hvis du bare er et kaldt, formelt kirkemedlem vil du vite det når du når enden at du ikke er klar. Så hvis det er alt du vet om min Gud, ber jeg deg her og nå om å gå ned på dine knær og be Jesus om å gi deg denne opplevelsen av å bli Født på ny, lik det Han fortalte Nikodemus om i Johannes kapittel 3, og åh, hvordan gledesklokkene vil ringe – Pris Hans Navn.

Det begynte å bli mørkere i sykehusrommet som om det var i en stor skog. Jeg kunne høre vinden blåse gjennom bladene, selv om de syntes å være langt borte i skogen. Du har antagelig hørt et vindpust blåse i bladene, som kommer nærmere og nærmere deg.

Jeg tenkte, “Vel, dette er døden som kommer for å ta meg.” Åh! Min sjel skulle møte Gud, jeg prøvde å be, men kunne ikke.

Vinden kom nærmere, høyere og høyere. Bladene raslet og på et øyeblikk var jeg borte.

Det virket da som om jeg var tilbake igjen som en liten barføtt gutt, stående på den landeveien under det samme treet. Jeg hørte den samme røsten som sa: “Aldri drikk eller røyk.” Og bladene jeg hørte var de samme som blåste i det treet den dagen.

Men denne gangen sa røsten: “Jeg kalte deg og du ville ikke gå.” Den gjentok seg for tredje gang.

Da sa jeg: “Herre, hvis det er deg, la meg dra tilbake til jorden igjen og jeg vil forkynne ditt Evangelium fra hustakene og gatehjørnene. Jeg vil fortelle alle om det!”

Da denne visjonen hadde passert oppdaget jeg at jeg aldri hadde følt meg bedre. Kirurgen min var fremdeles i bygningen. Han kom og så på meg og var forundret. Han så ut som om han trodde at jeg skulle være død, så sa han: “Jeg er ikke en mann som går i kirken, min praksis er så omfattende, men jeg vet at Gud har besøkt denne gutten.” Hvorfor han sa det, vet jeg ikke. Ingen hadde sagt noe om det. Hadde jeg visst da det jeg vet nå, ville jeg ha reist meg fra den sengen og ropt lovprisninger til Hans navn.

Etter noen få dager fikk jeg lov til å dra hjem igjen, men jeg var fremdeles syk og ble tvunget til å gå med briller for øynene mine på grunn av linsefeil. Hodet mitt ristet når jeg så på noe i et øyeblikk.

Jeg begynte å søke og finne Gud. Jeg dro fra kirke til kirke og prøvde å finne et sted hvor det var et gammeldags alterkall. Den triste delen var at jeg ikke fant noen. Jeg sa at hvis jeg noen gang skulle bli en Kristen, ville jeg virkelig være en. En forkynter som hørte meg komme med den uttalelsen sa: “Nå, Billy-gutt, du er på vei ut i fanatisme.” Jeg sa at hvis jeg noen gang fikk religion så ønsket jeg å føle det når det kom akkurat slik disiplene gjorde.

Åh, pris Hans navn. Jeg fikk religion senere, og jeg har den fremdeles, og ved hans hjelp vil jeg alltid beholde den.

En natt ble jeg så sulten etter Gud og en ekte opplevelse at jeg gikk ut til det gamle uthuset bak huset og prøvde å be. Jeg visste ikke da hvordan man ba så jeg bare begynte å snakke til Ham slik jeg ville med hvem som helst. Helt plutselig kom det et lys inn i uthuset og det dannet et kors, og røsten fra korset talte til meg på et språk jeg ikke kunne forstå. Så gikk det bort. Jeg var trollbundet. Da jeg kom til meg selv ba jeg igjen: “Herre, hvis det er deg, vær så snill å kom og tal til meg igjen.” Jeg hadde lest Bibelen min siden jeg kom hjem igjen fra sykehuset, og jeg hadde lest i Johannes 4: “Elskede, tro ikke alle ånder, men prøv dem om de er av Gud.”

Jeg visste at en ånd hadde vist seg for meg, og som jeg ba kom den tilsyne igjen. Så syntes det for meg som om tusen pund hadde blitt løftet fra min sjel. Jeg hoppet opp og løp til huset, og det virket som om jeg løp på luft.

Mor spurte: “Bill, hva har skjedd med deg?” Jeg svarte: “Jeg vet ikke men jeg føler meg virkelig bra og lett til sinns.” Jeg kunne ikke forbli i huset lenger. Jeg måtte komme meg ut og løpe.

Jeg visste da at dersom Gud ønsket at jeg skulle forkynter så ville han helbrede meg, så jeg dro til en

kirke som trodde på salving med olje og jeg ble helbredet umiddelbart. Jeg så da at disiplene hadde noe som de fleste forkynnere ikke har i dag. Disiplene ble døpt i den Hellige Ånd og kunne så helbrede de syke og gjøre mektige mirakler i Hans navn. Så jeg begynte å be om dåpen i den Hellige Ånd og fikk den.

En dag omtrent seks måneder senere gav Gud meg mitt hjertes begjær. Han talte til meg i et veldig lys og sa at jeg skulle gå og forkynne og be for de syke og Han ville helbrede dem uansett hvilken sykdom de hadde. Jeg begynte å forkynne og gjøre det Han ba meg om å gjøre. Åh, venn, jeg kan ikke begynne å fortelle alt som har skjedd: Blinde øyne åpnet. De lamme gikk, kreft har blitt helbredet og alle slags mirakler har blitt gjort.

En dag ved foten av Spring Street, Jeffersonville, Indiana, etter en to-ukers vekkelse, døpte jeg 130 mennesker. Det var en het august-dag og det var omtrent tre tusen mennesker til stede. Jeg skulle til å døpe den 17. personen da jeg helt plutselig hørte den stille, lille røsten igjen og den sa: "Se opp." Himmelen var som messing på den hete august-dagen. Vi hadde ikke hatt noe regn på omtrent tre uker. Jeg hørte røsten igjen, og så igjen den tredje gangen sa den: "Se opp."

Jeg så opp og fra himmelen kom det en stor, klar stjerne som jeg hadde sett mange ganger før, men det har jeg ikke fortalt dere om. Mange ganger har jeg fortalt folk om at den kom til syne, men de har bare ledd og sagt: "Bill, du bare innbiller deg det. Eller kanskje du drømte." Men pris Gud, denne gangen hadde Han gjort seg selv synlig for alle, for den kom så nærme meg at jeg kunne ikke en gang snakke. Etter at noen få sekunder hadde gått ropte jeg og mange mennesker så opp og så stjernen rett over meg. Noen besvimte mens andre ropte og andre løp avsted. Så dro stjernen tilbake inn i himmelen, og stedet som den forlot var omtrent femten fot i kvadrat, og dette stedet var

i stadig bevegelse og virvlet som om bølger rullet over. På dette stedet hadde en liten hvit sky dannet seg, og stjernen ble tatt opp i denne lille skyen.

Kjære leser, om jeg bare hadde plass nok i denne boken til å fortelle deg om de mange tingene som har skjedd, om hvordan tabernaklet vårt ble bygget, og mange av de mektige vekkelsene vi har holdt. Folk har kommet fra fjern og nær for å bli helbredet. Men jeg kommer til å gjøre denne boken liten nok til at den vil kunne selges billig og være innen rekkevidde for alle. Disse ting er for å la deg vite at Jesus Kristus fremdeles er den samme som han var i går og i dag og vil være for evig, og at du skal tro på ham og bli frelst. Hvis du kan, når på noe tidspunkt våre vekkelsesmøter er nær deg, vær så snill å besøke dem.

VITNESBYRD

På de neste sidene vil du nå finne noen personlige vitnesbyrd fra noen få som har blitt helbredet på møtene våre.

Jeg var på sykehuset i New Albany, Ind. da jeg hørte om Broder Branham. Jeg hadde blitt truffet av en bil. Praktisk talt alle ribbeina mine var brukket. Ryggen min forvridd. Jeg var et håpløst tilfelle når det gjaldt medisinsk hjelp.

Broder Branham ba for meg, og på et øyeblikk kom ribbeina mine på plass, og ryggen min også. Legen kunne ikke forstå det. Jeg stod opp, tok på meg klærne mine, dro hjem og gikk på jobb.

Pris Gud for Hans helbredende kraft.

William H. Merrill, 1034 Clark St., New Albany, Ind.

Jeg hadde vært en krøpling i mange år. Vært sengeliggende i en tid. Lemmene mine var feilstilte, så jeg kunne ikke gå. Legen sa at jeg aldri kom til å gå. Jeg hørte om Broder Branham og hvordan Gud svarte bønnene hans. Så jeg ringte ham. Han og en annen ung mann ved navn DeArk kom og ba for meg. I det samme ble lemmene mine helbredet. Jeg kunne gå. Jeg går fremdeles. Det har gått 4 år siden det skjedde.

Jeg priser Gud for hans vidunderlige kraft.

Fru Mary Der Ohanion, 2223 E. Oak St., New Albany, Ind.

Til hvem det måtte Angå,

Jeg hadde vært forkrøplet i lang tid. Lemmene mine hadde blitt brukket og jeg kunne aldri gå igjen. I følge legeuttalelsen.

Min sønn trillet meg til Bro. Bills møte i rullestolen min. Den kvelden så jeg en mann gå som ikke hadde gått på 18 år. Jeg så også en mann få igjen synet sitt og gå gjennom kirken uten noen hjelp. Han hadde vært blind i 40 år og mange andre, krøplinger og all slags sykdommer ble helbredet den kvelden. Så da min tur kom til å bli bedt for, hadde jeg tro for å tro på Jesus, at han var den samme i går, i dag og for evig. Bro. Bill ba for meg, tok meg i hånden og sa: "I Jesu navn – gå."

Jeg følte Guds kraft komme på meg. Lemmene mine som stakk ut rett foran meg gikk til gulvet og jeg begynte å gå, og prise Gud, jeg forlot min gamle rullestol og gikk flere kvartaler hjem.

Fru T. Hargrove, 149 Spring St., Jeffersonville, Indiana

Jeg ble gitt opp for å dø av kreft for to år siden. Jeg hadde kjent Bro. Bill i årevis. Visste at han var en rettferdig person og hadde vært i mange av møtene hans. Gud velsignet ham og gjorde mange, mange mirakler ved ham. Jeg kalte på ham for å be for meg. Kreften min forsvant.

Jeg er fremdeles glad, priser og takker Gud.

Fru L. Stinner, Missouri Ave., Jeffersonville, Indiana

Jeg hadde blitt gitt opp av vår familielege, bare noen få timer å leve. Jeg hadde vært syk i omtrent 3 år med kreft.

En mann ved navn Wiseheart fortalte meg om Bro. Bill. De kjørte 35 miles gjennom snø og is for å komme til meg. Innen de hadde kommet dit hadde mange av mine venner og slektninger samlet seg sammen for å se meg for siste gang. Mine døtre hadde kjøpt gravklærne mine som jeg skulle legges ned i. Jeg var nesten bevisstløs da Bro. Bill kom dit. Han ba alle vantro om å gå ut av rommet. Så knelte han og ba for meg. Jeg kjente Guds kraft på meg da han la hånden sin på min, og med ett følte jeg at kreften var borte.

Jeg reiste meg på mine føtter og priste Gud for hans kraft. Det er 4 år siden og jeg har ikke hatt noe mer kreft siden.

Pris Gud for Hans Godhet.

Fru Sarah Hoyse, Middletown, Ind.

Jeg var en krøpling fra fødselen. Jeg har aldri kunnet gå eller bruke hendene og armene mine. Jeg hørte hvor Bro. Bill holdt et vidunderlig helbredelsesmøte. Jeg møtte opp og så mange fantastiske ting bli gjort ved tro i Jesu navn og ved håndspåleggelse.

Bro. Bill ba for meg, så deretter rett på meg og sa: "I Jesu navn, gå." Jeg følte Guds kraft komme over kroppen min. Jeg adlød, og for første gang i livet begynte jeg å gå. Jeg var 35 år gammel.

Gud gjør i disse siste dager vidunderlige ting.

Pris Hans navn for evig.

Vår lille jente, Betty, hadde vært syk i tre måneder. Vi hadde to ansette leger fra byen, men tilsynelatende kunne de ikke finne årsaken. Vi fikk også mange enestående forkynnere fra byen og landet rundt til å be for henne. Hun ble stadig værre. Så sendte vi bud til Jeffersonville, Indiana, etter en mann ved navn Rev. William Branham, som har en Guddommelig helbredelsesgave. Bro. Bill, som han blir kalt, kom til oss med en gang. Etter timer med bønn, kom han inn og fortalte oss at Herren hadde vist ham en visjon om hva som måtte gjøres for vår lille Betty. Hun var bare skinn og bein og skalv hele tiden som om hun hadde en lammelse. Bro. Bill spurte oss om vi ville tro Gud og adlyde det Han sa vi skulle gjøre. Etter at han hadde bedt og påkalt navnet Jesus over henne, ble vår lille jente øyeblikkelig helbredet. Det er omtrent 10 måneder siden. Vår lille Betty er nå i fullkommen

helse og er så tykk som hun kan bli. Jeg vil med glede skrive til hvem som helst som har spørsmål om hennes helbredelse, eller noen av helbredelsene som fant sted under vekkelsen som Bro. Branham holdt her i St. Louis i 1945.

Helbredelsen som skjedde i St. Louis vekkelsen finnes i boken med tittelen “den Himmelske Visjon” av Bro. Branham. Vær sikker på at du leser den.

Rev. Robert Daugherty, 2009 Gano Ave. St. Louis, Mo.

TIL HVEM DET MÅTTE ANGÅ:

Jeg hadde ligget på ryggen min i sengen i 8 år og 9 måneder med tuberkulose og legene hadde gitt meg opp. Jeg veide knapt 50 pund og det syntes som om at alt håp var borte. Så, fra Jeffersonville, Indiana, omtrent 35 miles fra hjemmet vårt, kom Rev. Wm. Branham, i en visjon som han hadde sett om et lam som var fanget i ødemarken og som ropte “Milltown” (Det er hvor jeg bor.) Bro. Branham hadde aldri vært her eller hørt om noen herfra. Han kom inn, la hendene på meg og ba, påkalte navnet til vår kjære Herre Jesus over meg. Noe syntes å ta tak i meg og med ett var jeg oppe og takket Gud for Hans kraft til å helbrede. Jeg gikk utendørs for første gang på 8 år, ble så døpt i elven, i Jesu Kristi navn. Jeg er nå pianist i baptistkirken her. Mye mer følger med denne veldige helbredelsen. Jeg har ikke plass i dette vitnesbyrdet til å skrive alt sammen. Jeg vil gladelig skrive og fortelle alt til alle som er interessert i min helbredelse.

Georgia Carter, Milltown, Indiana.

TIL HVEM DET MÅTTE ANGÅ:

Jeg hadde blitt operert og det dannet seg en kreft fra operasjonen. Jeg hadde gjort alt jeg visste om for å gjenvinne helsen min, men hadde mislykkes. Min kone var også syk og

vi hørte om Rev. Branham og hvordan Gud arbeidet gjennom ham i å helbrede de syke. Vi dro til hans hjem en søndag ettermiddag for omtrent seks måneder siden, og da vi ankom fant vi andre der i samme ærend, som ble helbredet. Så hadde vi en prat med Bro. Branham og spurte ham om noe kunne bli gjort for oss. Vi fortalte ham at vi var Katolikker, men han fortalte oss at Guddommelig helbredelse var innenfor rekkevidde for alle som ville tro. Han rettet vår oppmerksomhet mot en Katolsk dame som hadde fått synet igjen etter at han hadde bedt Gud om å hjelpe henne, og nå leser hun liten skrift. Hun hadde vært så blind at hun ble ledet til huset hans. Så ble min kone og jeg bedt for og vi ble begge helbredet. Min kreft forsvant! Vi er nå så glade og friske og hver morgen står jeg opp fra sengen og ber i 3 timer for Bro. Branham og hans arbeide for Gud. Jeg har en elektrisk forretning her i byen og hver søndag morgen går vi til tidlig messe og skynder oss så over broen til Branham Tabernakel. Vi går også på kveldsmøtene og bønnemøtene på onsdag kveld. Vi har en vidunderlig tid og det virker som om vi lever i en ny verden. Jeg vil gladelig svare på et hvert brev med informasjon om min helbredelse.

Louis H. Head, 417 Garnet Court, Louisville, Ky.

Jeg ønsker å legge til mitt vitnesbyrd til Guds ære med hensyn til Guddommelig helbredelse. I omtrent tre år led jeg av eksem som fortsatte å spre seg og vokse seg værre, inntil baksiden av hendene mine og oversiden av føttene mine var solid skorpe. De var svært hovne og veldig såre. Den 11. april 1945 salvet Bro. Branham meg og la hendene på meg i bønn, men i stedet for å bli bedre fortsatte jeg å bli værre, og siden jeg hadde brukt salve på hendene mine og føttene tenkte jeg at det antagelig var grunnen til at jeg ikke ble helbredet. Så jeg bestemte meg for å stanse bruken av all medisin og legge saken min helt til Herren. Den 10. juni ba Bro. Branham og

Bro. Seward for meg igjen og Herren helbredet meg, Pris Hans hellige navn! En gang før hadde Bro. Branham salvet meg på grunn av svake fotbuer. Føttene mine verket slik at det var tortur for meg å gå. Men siden jeg ble salvet ble føttene mine sterkere, og i dag kan jeg gå lange avstander med mindre ubehag i føttene enn bare et kvartal før jeg ble salvet. Og jeg ønsker å legge til at dette ikke er min første opplevelse med guddommelig helbredelse. For enogtyve år siden var jeg på et møte som ble holdt av Rev. C. H. Erickson i Columbus, Ind. Andre ble helbredet for forskjellige lidelser og siden jeg hadde lidd av et stygt tilfelle av katarr i en lang tid og hadde en vekst på mitt høyre øye slik at den delvis sperret for synet mitt (og ville ha blindet meg over tid), spurte også jeg Herren om å gjøre meg frisk, og Han gjorde. Jeg ble aldri igjen plaget med noen av lidelsene. Jeg mottok denne velsignelsen sittende på stolen min, siden jeg ikke hadde spurt om Rev. Ericksons bønner. Jeg har vært vitne til helbredelser og hørt og lest andres vitnesbyrd. For nesten to år siden passerte jeg et hjem nær Prospect, Ky. En liten, syk baby lå på en halmmadrass i hagen og moren fortalte meg at den var over fire måneder gammel og hadde vært syk i hele sitt korte liv. Den var veldig tynn og kunne ikke ta til seg næring uten å skrike i smerte. Den følgende søndagen fortalte jeg Bro. Branham om barnet. Han og forsamlingen ba for babyen og noen få uker senere passerte jeg igjen dette hjemmet og forhørte meg om babyen. Den var på bedringens vei og økte i vekt. Jeg gikk inn for å se den, og den tok til seg næring og nøt det virkelig. Det er skrevet at vår himmelske Far har gitt Sin sønn Jesus Kristus all makt i himmel og jord, og har gitt Ham et navn over alle navn, og Peter sa at det var i Hans navn, gjennom tro på Hans navn, at den lamme mannen ble helbredet ved tempelporten. Det er i det samme herlige navnet disse underfulle tingene blir gjort i dag. Og når vi blir helbredet ved troens bønn er ikke dette den eneste velsignelsen vi mottar, men den har med seg forsikringen om syndenes forlatelse. Jakob 5,15.

Takk Gud at vi i denne problemfylte verden i dag har menn som Bro. Branham, Erickson, John Sproul og andre som Ånden har gitt den guddommelige helbredelsesgaven. Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig. Og Han er like så i stand til og villig til å helbrede oss som da Han forkynte Rikets Evangelium og helbredet folket for nitten hundre år siden. Jeg så Joan Gray, den lille babyen som var syk, den 26. august. Nå er hun over 27 måneder gammel og er så frisk og sunn som hun kan bli.

Din i Kristus Jesus,

G.W. Jones, 705 E. Maple St., Jeffersonville, Ind.

Kjære venner, det er andre som har blitt helbredet og som skulle ønske å gi sine vitnesbyrd som vitner til Guds kraft, men vi har ikke plass til det akkurat nå i denne lille boken. Disse vitnesbyrdene som har blitt gitt er for å oppmuntre deg til å tro Jesus Kristus og å kjenne ham som din Frelser og Helbreder.

Mange som leser Bibelen sier: "Om jeg bare hadde levd på Bibelens tid, da ville jeg gått til Jesus og Han ville hjulpet meg." Venn, han er her i dag for å hjelpe deg, på akkurat samme måte som han var på den tiden. Bare tro den Hellige Ånd, Han er Jesu Vitne. Vær så snill, akkurat der du er, tro Ham, og du vil bli helbredet.

TALE

Vår tekst er funnet i Jesaja 53,5.

“Han ble såret for overtredelse, knust for vår urettferdighet. Straffen for vår fred var på Ham. Og ved Hans sår er vi helbredet.”

Venn, Bibelen sier: “Ved Hans sår er vi helbredet.” Og vi vil vedgå at vi fremdeles har tilgivelse for våre synder ved utgydelsen av Hans blod, uansett hva vi har gjort. Hvorfor? Fordi det var i forsoningen, sier du. Var ikke helbredelse ved Hans sår også i forsoningen? Så dersom forsoningen for helbredelse har mistet sin kraft, da er du i dine synder; for, forsoningen for dine synder ble gjort ved det samme Blodet fra den samme mannen på det samme stedet, på den samme tid, på den samme dag.

Da er du nødt til å si at de virker sammen eller at ingen av dem har noen virkning.

Nei, venn, du tror Jesus på samme måte for din helbredelse som du gjør for dine synder, og forsoningen vil ha den samme virkningen. Den vil virke for deg uansett, når du tror at det ble gjort for deg i denne dag så vel som for de i de dager.

Akkurat slik du går ned til elven for å krysse med ferjebåten, du ser andre krysse over, så hvorfor kan ikke du? Du går ikke til kapteinen på båten og spør ham om båten vil klare turen eller ikke. Du bare betaler billetten din, går ombord og setter deg ned. Det er deretter opp til styrmannen å få deg over elven.

Det er den samme metoden med Guddommelig Helbredelse, du ser andre bli gjort friske og du kan bli helbredet også. Bare gå til Jesus. Billetten i dette tilfellet er tro, så er det opp til Jesus å føre deg gjennom.

Åh, broder og søster, tro Ham, du kan også bli helbredet. Miraklenes dager er ikke forbi for dem som tror at de ikke er det.

Hva er den første ting du gjør når du planlegger en piknik? Du tar de gamle damenes almanakk og ser om det på den dagen står i almanakken om det kommer til å regne eller være pent vær. Så vil du glede deg hvis det står pent vær. Da vil du si: “Vi vil planlegge piknikken for den dagen.” Du vil kjøpe all din lunsj og gjøre deg klar for utflukten bare fordi almanakken sier “pent vær.”

Åh, broder og søster, du legger så mye tro i en almanakk, hvorfor kan du ikke tro på Guds Ord? Husk, Gud alltid har hatt noen som tror, hvorfor vil du ikke være en av dem nå? Les Markus 16 og se at den siste befalingen gitt til menigheten var å helbrede de syke. Han sa “Og disse tegn skal følge dem som tror.”

Hvis menigheten din sier at de tror og tegnene ikke følger, så tror de i følge Guds Ord ikke.

Spør noen i dag om et godt tegn på en troende og de vil peke ut noen med en god sosial rang. En som betaler godt i kollektbøssen. Åh, min venn, noen av dem vet ikke mer om Gud enn en Hottentott vet om en Egyptisk natt, og noen av dem er velpolerte lærde fra bibelskoler også. Men du trenger ikke å være en lærd for å kjenne Gud. Men du må gjøre mer enn de fleste av dem, du må tro og hvis du gjør så vil tegnene i Markus 16,17-18 følge deg slik Jesus sa de ville.

Husk, i Markus 16 står det forkynn Evangeliet til enhver skapning. Du sier kanskje: “Bro. Branham, hva er Evangeliet, så vi kan vite om vi har det eller ikke. Er det Ordet?”

Paulus sa at Evangeliet kommer ikke til oss bare i ord men i Kraft og Demonstrasjon av den Hellige Ånd. Ville du ikke da måtte ha den Hellige Ånds Kraft for å demonstrere disse tegnene i Markus 16?

Slå opp med meg i 2. Timoteus, kapittel 3 og se hvordan den Hellige Ånd sier at mennesker i de siste dager vil ha en form for gudsfrykt men vil fornekte dens kraft, og fra slike mennesker sier Bibelen at du skal vende deg bort.

Er ikke det et tegn på at vi lever i de siste dager? Mennesker fornekte kraften til å helbrede og til å være så fri fra synder.

Menighetene er i ferd med å bli så kalde at termometeret går til seksti minus. Du kan ikke ha seier og praktisere Guddommelig Helbredelse sammen med kortspill og sigaretter. Noen mennesker går til kirken søndag morgen med en stor sigar i munnen og ser ut som en avhornet texas-ungstut. Ordet sier at vi skal rense oss selv fra all urenheter. Åh, broder, vend deg bort fra dine verdslige ting og tjen Gud. Da vil Han tillate deg å vandre på Hans Hellighets vei som Jesaja det 35. Kapittel talte om.

Hvis noen hadde kommet til deg med en postanvisning på \$70,000.00 ville du begynne å glede deg. Hvis jeg hadde spurt deg om hvorfor du var så lykkelig ville du svart at du hadde \$70,000.00. Hvis jeg tvilte på det ville du gitt meg postanvisningen. Hvis jeg hadde sagt at det bare var et stykke papir med skrift på ville du raskt svare at det måtte være \$70,000.00 plassert hos den amerikanske Regjeringen før anvisningen ble skrevet og at regjeringen derfor ville bakke det opp.

Vit da at Jakob 5,14 sier at troens bønn skal frelse den syke. Du vil kanskje si at det bare var papir med skrift på. Men broder, hele Himmelen bakker opp Bibelen.

Når du leser Hans Ord, husk at løftet er til deg. Begynn da å glede deg og tro og Han vil helbrede deg.

Han er den samme Gud i dag og for evig. Amen.

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 Espoo, Finland

NORWEGIAN

©2010 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, Jeffersonville, Indiana 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org